

Olen yksi ja sama yöllisen maailma kanssa. Ympärilläni heiluu, ihmiset tanssivat. Minäkin tanssin. Käteni ovat katossa, mieleni muualla. Basso hakkaa lattiaa, enkä voi lopettaa liikkumista, en, ennekuin kaikki on täysin pimeää. Ennen kuin pääni on tarpeeksi sekaisin. Seinät sulavat neonvaloihin ja minä sulan juomiini. Katson lasin läpi maailmaa, jossa ei ole huomista, ei kelloa, ei lakeja. Jossa ei tunteita, aamua tai sydänsuruja. Juoma juomalta vajoan rytmin sisällöttömään hakkaukseen. Olen yhtä ihmisten vartaloiden kanssa. Liikun keskellä ihmisten verkostoa. Minun täytyy pysyä koossa, mutta olet poissa. En voi mennä kotiin yksin, tarvitsen jonkun parantamaan kivun. Kenet tahansa. Katson ihmismassan läpi. Yritän löytää jonkun, ihan sama kenet, pelastajan. Katseeni lipuu pois tanssilattiasta ja käännän pääni kohti tiskiä. Ei ketään. Olen yksin. Vankina kehossa, joka ei ole minun. Tartun kiinni lasiin. Pieni, mutta tarpeeksi vahva. Yksi sellainen, toinen, kolmaskin. Pääni on painava, kun roikotan sitä tiskiin katsoen. Musiikki on vain hyväksi, ei tarvitse ajatella. Joku istuu viereeni, enkä vaivaudu edes katsomaan tulijaa. Baarimikko painaa lasin pöytään. Tulija juo lasin yhdellä kulauksella alas kurkustaan. Käännyin hänestä pois. Käsi koskettaa hartiaani. Vilkaisen häntä. Mies. Minussa syttyy jokin selittämätön, jokin hirveän vahva. Katson häntä hetken suu auki, silmät isoina ja ymmärtämättöminä. Elimistössäni syttyy liekki, jota ihmisyytenikään ei voi sammuttaa. Näen silmieni eteen ilmestyvän ruutuja. Ne kertovat kaiken hänestä. Kaikista isoin, ja punainen teksti on kuitenkin oudoin. Hän on kohteeni. Minun täytyy tehdä se. "Noin kaunis tyttö, noin yksin. Huh, no... Onneksi minä olen täällä pelastamassa sinut!" Mies huutaa melun yli. "Mitä?!" tiuskaisen hänelle ja irrottaudun hänen otteestaan. En osaa viedä ajatuksiani eteenpäin, enkä toteuttaa työtäni. "Aloitimme kai väärällä jalalla. Mutta siis joo... Olen Gage." Hän tarjoaa minulle kättään. Näytä että sinulla on tunteita, tee jokin ilme! Ravistan hieman päätäni, ja hymyilen hänelle viettelevästi. Tartun käteen, jonka voima yllättää minut. Yökerhon valot vilkkuvat Gagen ympärillä. En erota piirteitä noilla kasvoilla, mutta hymy ulottuu kasvojen halki. "Nimi on Vivian. Ja saat pelastaa minut. Juuri sitä mitä etsinkin. Minne mennään?" Kuuntelen valheiden laskeutuvan yökerhon ilmapiiriin. Onneksi Gage ei tajua mitään. Hänen äänensä rentoutuu, kun hän tajuaa minun olevan muutakin kuin tuiskiva, yksinäinen tyttö. "Tanssitaan!" Hän huutaa. Uusi kappale alkaa raikumaan koko kehossani. Siinä on nopea rytmi, paljon koneellisia elementtejä. Sopiva tanssimiseen. Tartun hänen käteensä ja hyppäämme tuoleilta alas. Vedän hänet lähelle itseäni. Annan mieleni hukkaa jonnekin kauas pois, jonnekin ihmisiin joilla ei ole muuta kuin tämä hetki. Hypin koko ajan, ylhäältä alas, enkä välittä hiestä. En erota ihmisiä toisistaan, mutta Gage pysyy vieressäni vaikka tapahtuisi mitä. Musiikki on niin kovalla että se sattuu. Hän on kietonut kätensä vyötärölleni, minä pidän käsiäni hänen niskansa takana. Me lähestymme toisiamme. Nousen varpaileni. En erota missä hänen suunsa on. Gage tarttuu leuastani kiinni, ja vetää kasvoni suulleen. Hänen huulensa, jokainen liikkeensä on tottunut. Hän tietää mitä tekee. Joudun nieleskelemään kyyneleitäni, sillä suudelma ei ole aito. En rakasta häntä. Juuri nyt, juuri täällä, juuri itseni takia, en kuitenkaan halua suudelman koskaan loppuvan. Ihmiskontakti on pelastavaa, kokoaa tätä murrettua lasta. Se kestää vain hetken, sekunnin. Me olemme lähekkäin, alati liikkuvien ihmisten keskellä. Paikoillaan, yhdessä. Kappaleet jatkuvat pitkään, aika lipuu läpi liikkeidemme. En tiedä mitä kello on, ja jossakin vaiheessa Gage vetää minua pois ihmisten pakkautumasta. Kuljen hänen mukanaan kieltämättä mitään. Hän kuljettaa minut ulos yökerhosta. Ovella hän pysähtyy. "Jatkoille sitten vaan! Mennäänkö vaikka teille?" Gage vetää minut lähelleen. Tajuan, etten voi viedä häntä meille. "Mennään yhteen motelliin tässä lähellä." sanon ja nojaan hänen vartalooan vasten. "O-okei... Mennään sitten!" Gage taluttaa meidät ulos. Tuuli ja tihkusade saavat minut hytisemään. Musiikki ei enää kuulu järjettömän kovana, nyt sen pystyy enää tuntemaan.

Seinässä oleva lamppu valaisee Gagen kasvoille valojuovan. Huomaan hänen olevan juuri niin hyvän näköinen kuin olin kuvitellutkin. Ei komea, mutta erittäin vetävä, leikkisä, melkeinpä veitikkamainen. Hän lähtee juoksuun, juoksee aina kaduille asti, pois yökerhoalueelta. Seuraan häntä, mutta aina pari askelta jäljessä. Tunnen olevani pitkästä aikaa elossa. Tunnen, että voin vihdoin hengittää. Voin tuntea. Pysähdyn. Gage jatkaa hetken. Hän kuitenkin kääntyy katsomaan minua, pysähtyy itsekin. Käteni harovat hiuksiani, hengitykseni nopeutuu. Minä joudun oikeasti tekemään sen. Mitä hän on tehnyt, jotta ansaitsisi tuomionsa?! Hän ei ole henkilö, joka tekisi kenellekään pahaa! Käännyin hänestä pois. Ajatus on kireä, se kiertää piikkinauhaa pääni ympärille. En ehkä sittenkään halua tuntea mitään, ehkä se on parempi. Kun ei tunne mitään, ei voi pelätä, ei surea. "Kaikki hyvin?" Gage tarttuu olkapäähäni. Teen sen taas. Käänän vaihdetta, en tunne. Se antaa minulle luvan valehdella. "Kaikki hyvin. Jatketaan. Kaikki hyvin. Minua vain hengästytti." tokaisen kuin kaikki olisi todellakin hyvin. Hengähdän syvään. Käännyin, levitän käteni sivuille, kuin esittelisin itseäni hänelle. Hymy nousee takaisin Gagen kasvoille. Minäkin hymyilen. Kipitän hänen luokseen. Gage viittoo minua kävelemään. Minä en tottele, vaan painan suudelman hänen poskelleen. Me jatkamme matkaamme, kuljemme pitkin ihmistäyhteisiä katuja. Siinä on hyvä olla, hänen luonaan, enkä haluaisi koskaan lähteä hänen käsistään. Hän avaa oven motellin aulaan. Pysähdyn heti. Vastaanotto tiskillä on nainen, jonka hiukset ovat korvamittaiset ja kiharat. "Kiitos." Ääneni tärinää on vaikea hillitä. Hymyilen hänelle mahdollisimman tosissani. Kävelemme tiskille, jossa nainen ei edes huomaa meitä. "Yksi huone, kiitos, yhdeksi yöksi." Gage sanoo painaen kätensä marmoriselle tiskille. Katson aivan muualle. Katson tilaa, ja sen kamaluutta. Nainen kääntyy, ja samalla hyvin riipivä tunne iskee kyntensä minuun. Naisen tumma iho on sileä, täydellisen virheetön, epäinhimillinen. Pysyn pakoillani, pidätän hengitystäni, olen niin paikoillani, että unohdan räpäyttää. Naisen liikkeet ovat jäykkiä, kun hän kumartuu tiskin alle. Sieltä hän nostaa jonkin valkoisen, pienen laitteen. Siirrän katseeni hänen silmiinsä, vaikka inho täyttääkin minut kokonaan. Noissa silmissä ei ole elämää. Jokainen räpäytys tuo silmille sinisen kalvon joka poistuu heti tultuaan. Nainen asettaa laitteen tiskille, ja jää tuijottamaan meitä ilmeettömänä. Gage hymyilee naiselle hieman hämmästyntyttyä hymyä. Katson häneen, ylös. "Olkaa hyvä, 44 euroa, kiitos." Nainen sanoo, eikä katso meihin. Gage kaivaa taskujaan ja ojentaa hänelle setelin. "Paina sormesi laitteeseen ja..." Sanat muodostuvat tahtomattani, sylkäisen ne naisen päälle tahtomattani: "Ne ovat tehneet sen sinullekin. Oletko kunnossa, oletko jonkinlainen hybridi tai jotain?" Hän vilkaisee tyynesti minua, ja kääntää päänsä sitten pois. Gage kääntyy minuun. Hänen otsaansa muodostuu ryppyjä ja päänsä kääntyy vinoon. En välitä siitä, en juuri nyt kun olen sen pienen ihmisen halussa, sen joka asuu yhä tuolla jossakin sisälläni. "Vastaa! Vastaa nyt tai minä... Minä... Oletko nyt kunnossa, vastaa? Mikä ihme sinä olet?! Vastaa nyt Moira!" Muistoni Moirasta ovat sakean sumun peitossa, niin kuin melkein kaikki muutkin ihmismuistoni. Muistan kuitenkin Moiran olevan se iloinen, nauravainen tyttö. Muistan kuinka hänelle oli liikaa edes elättää itseään, ja silti hän selvisi viimeiseen vaiheeseen asti. "Näkemiin." Moira sanoo tasaisella, kylmällä, kamalan robottimaisella äänellä. Ymmärrän sen. Hän on ei ole hybridi, hänestä tehtiin robotti. Gage tarttuu minua kiinni hartioista ja ravistaa hieman. Rimpuilen hänen otteestaan irti. "Oletko sekoamaisillasi, tai joitain. Puhuit äsken ihan hulluja!" Gage sanoo samalla kun perääntyy askeleen verran. Hymyilen epäiloista hymyä. Piiskaan itseäni sanomisistani. "Ei, en seko. Olen ihan kunnossa, itse asiassa tuo oli vain huono vitsi. Naurattaako?" Naurahdan hermostuneesti. Gage katsoo minuun mietteläästi, punniten sanojani, miettien ovatko ne totta. Lopulta Gagen hartiat kuitenkin painuvat alas. Hän heittää minut kainaloonsa ja lähdemme kävelemään kohti hissiä. Kengistäni kuuluva narina peittyi

puheeseemme. Keskustelemme mitä mieleen tuleekaan, kunnne hän yht'äkkiä lopettaa p. Hän jatkaa vasta kun katson häneen, katson kohti kattoa. Pituusero tuntuu huomattavalta ollessamme hiljaa. "Sitä vain, että... Olet surkein vitsailija koskaan." Hän naurahtaa hiljaisuuteen. "Oikeasti." Hän lisää. Nauran hiljaa, ja hän yhtyy siihen. Hissin ovet aukeavat ja me astumme sisään. Kuljemme ylimpään kerrokseen asti vierekkäin, hiljaa, yhdessä. Pieni hetkikin hänen kanssaan kaksin, tuntuu loputtoman tärkeältä. Olen siinä hetken. Hetken joka kestää ikuisuuden, hetken jona minun on helppo hengittää, hetken jona olen ihminen. Motellin haju, desinfiointi aineen katku peittyy, kun Gagen tuoksu täyttää huoneen. Painaudun vasten tuota kuumaa vartaloa. Suutelen hänen huuliaan, maistan huumaa, ja tiedän olevani sen aiheuttaja. Mieleeni piirtyy tarkat tiedot hänen ihonlaadustaan, toimin kuten tällaisen koneen kuuluukin. Hän vastaa suudelmaan hieman liiankin kiihkeästi. Tiedostan hänestä asioita, joita kukaan ihminen ei voisi koskaan edes ymmärtää. Näen hänen historiansa, kaiken. Hänellä on harvinainen verityyppi, eronnut kymmeniä kertoja, yksi sisarus... Näen niin paljon kaikkea, mutta silti minusta tuntuu kuin olisin sokea tiedosta. Gagen kädet liikkuvat selässäni, minun käteni ovat hänen poskillaan. Suudelma on pitkä, intohimoinen, vahva ja tulinen. Tunnen eräänlaista rakkautta Gagea kohtaan. Tunnen häntä kohtaan erilaista rakkautta, tai tunnen siihen kuvaan mikä minulla on hänestä tässä ja nyt. Hän on kiltti, puhdas, hänen olemuksestaan huokuu välittäminen. Toisaalta, tajuan, että hänen historiansa on jättänyt arvet, joita ei saa pois. Kihelmöin tunteesta, jonka me yhdessä luomme. Hänen kätensä riisuvat paitani pois. Vedän yhdellä, sokealla liikkeellä hameeni pois, ja palaan alkuperäiseen asentooni. Gage kuiskaa jotakin, joka menee suunnilleen näin: "Olet mahdottoman seksikäs!" Hänen tummat, tuuheat kulmakarvat nousevat ylös otsalle, kun hän näkee minut, vartaloni, minut kokonaisuudessaan. Gage riuhtaisee minut rinnalleen. Antaudun hänelle kokonaan. En pelkää yhtään mitään. Hänen sormensa siirtävät hiukseni pois edestä ja hän suutelee kaulaani. Suljen silmäni. Siitä lähtien vain tunnen, siirrän mieleni vain mielihyvään ja aistimuksiin. Pulssiini sekoittuu adrenaliinia. Gage on hellävarainen, kuin olisin hajoavaa materiaalia. Niitä liikkeitä ei ohjaa intohimon valta, vaan hellyys. Sitä kestää liian pienen hetken ja kun hän lopettaa jään katsomaan hänen silmiään, peloissani tulevasta. Annan itselleni vallan, ja Gage peittyy kuumana, minua vasten, tummansiniseen hiusverhoon. Kun hän nukkuu, hänen piirteensä rentoutuvat. Haluisin nähdä hänen unensa juuri nyt. Nousen seisomaan sängyltäni. Nyt on aika. Hengitän nopeasti sisään ja ulos. Hiivin mahdollisimman hiljaa, äänettömästi laukulleni. Avaan vetoketjun niin hiljaa kuin vain pystyn, kädet täristen, hengitys taukoillen. Ase on pieni pyssy. Sormeni ovat heikot, niin kovin voimattomat kun otan sen käsiini. Odotan murhanhimon hiipivän jostakin syvältä minusta, sillä sellaiseksi minut on rakennettu. Murhaajaksi. Palkkamurhaajaksi. Silti en voi tuntea muuta, kuin pohjatonta surua. Katson nukkuvaa poikaa, ei edes miestä. Hänestä ei edes ehtinyt tulla miestä! Hengitykseni muistuttaa itkevän ihmisen hengitystä. Hengitän nopeasti, vatsastani asti. Käteni tärisevät, en pysty, en osaa tehdä sitä. Käteni liikkuvat osoittavaan asentoon vaivoin. Suljen silmäni, puren huultani, valmistaudun tekemään mahdottoman. Pääni kääntyy automaattisesti pois hänestä. Sormeni painaa hieman liipaisinta. Ase on ladattu, olen valmis. Hengähdän syvään. Minun on pakko tehdä se! Pulssini nopea, kouristeleva, se sattuu. Kyyneleet kirvelevät silmissäni. Minä... "Ei! En vain voi!" huudan ilmaan. Ase lentää pois kädestäni, ja polvet pettävät altani. Osun lattiaan. Silloin tiedän, että hän heräsi. "Häh? Mitä tapahtuu, missä olet, mitääh?" Gage venyttää unisena lauseen loppua. Jos sanon sanankin, itken. Jos en puhu, kuolen. "Täällä." kuiskaan kireästi. "Miksi?" Gage nousee ylös sängystään. Automaattisesti tartun aseeseeni, joka lojuu muutaman metrin päässä minusta. Nousen seisomaan, ennekuin hän on luonani. "Tuohan on... Pyssy?!" Katson Gagen silmien syttyvän

pelon liekkeihin, katson kuinka hän perääntyy seinään. Kurkkuani kiristävät kyynleet. "Anna anteeksi. Olen... Olen kamalan pahoillani. Mutta minun on pakko tehdä tämä." Kyynleet valuvat kasvoilleni, käteni osoittavat häneen, ase niissä tärisyvissä käsissä. Kun painan liipaisimesta, tunnen sen voiman kaikkialla kehossani. Katson sen, näen kaiken. Luoti halkoo ilmaa, se on nopea, kivuton. Toivo niin. Se uppoaa syvälle sydämeen. Tuijotan noita pelästyneitä kasvoja, en osaa irrottaa katsettani hänestä. Itken itkua jollaista en ole ennen kokenut, se itku on hiljaista, äänetöntä, mutta sattuu pahemmin kuin mikään. Kyynleet poskillani sattuvat, ne polttavat. Sisimmässäni riehuvat liekit syövät kaiken minusta. Pahinta ei ole se kun hän kaatuu, ei veri. Kaikista pahinta on nähdä elämän sammuvan hän silmistään. Silloin kyynleitä ei voi enää hallita. Vihansekaisten pelon ensimmäinen osa. Tuntee kaikki kerrallaan. Tunnen, tunnen sen kaiken. Se on tavallaan kaunista. Kuljen hänen luokseen, luokse veren, luokse kuoleman. Ethän pelkää pimeää?" Kysyn häneltä, kosketan häntä. Kasvoiltani laskeutuu nopeasti kyynleitä, ne muodostavat uria poskilleni, ne viiltävät. En koskaan saa vastausta. Se lämpö joka hänessä majaili on poissa, se ilo ja tunne on huuhtoutunut kuoleman mukana. Käteni tahriintuu vereen, mutta en välitä. Elämäni tahriintuu verinen, syvä viilto, mutta en välitä. Olen elossa, mutta en välitä. "Minä rakastan sinua." lausun painottaen jokaista sanaa. Hellästi, minä painan huuleni hänen huulilleen, se ei ole edes suudelma, vain kevyt kosketus. Hyvästit. Kyynleet ovat tyrehtyneet, olen taas oma itseni, olen tyhjä. Olen ontto, en ihminen. Seinä pitää minut pystyssä, vaikka hitaasti, voimattomasti, heikosti, minä laskeudun seinää pitkin maahan.